

Добри (очудва го смущението и запитва). Нали щѣхме да събираме?

Драгостинъ. Свърши се нашето събиране.

— Защо?

— Попитайте за чаушъ Ибриама.

— (досетилъ се). Да не сж офейкали.

— Богъ да ги прости!

— Ами заптието?

— Ела вижъ!

(Драгостинъ въвежда десетниците при убититѣ. Тѣ виждатъ и бързо се повръщатъ).

Добри. Тогазъ трѣбва да се действува. Съмне ли се — всичко ще се разкрие.

Чавдаръ. Още сега ще помогнете да ги изнесемъ на полето. . . Ще пустнемъ мълва, че сж нападнати отъ нѣкого изъ пѣтя и туй то. Това е нужно, за да спасимъ кжщата.

Драгостинъ. Вижъ това е по-умно.

Чавдаръ. Както да го кажемъ — кой знае дали ще повѣрватъ, ами да ги хвърлимъ тия кучета на полето, та после ще му мислимъ. Каквото и да стане — азъ поемамъ отговорността. Сега на работа!

(Всички тръгватъ къмъ труповетѣ).

КАРТИНА III.

Сждебна зала, препълнена съ публика. На мѣстото на обвиняемия е застаналъ Чавдаръ. До него е защитника му Джовани Икономовъ. Сждътъ се е отеглилъ на почивка.

Чува се звънецъ отъ съвещателната стая. Вратарьтъ отива въ стаята.

Джовани (къмъ Чавдара). Съ твоето мълчание, ти само ще си напакостишъ.

Чавдаръ. Та какво има да разправамъ нѣ единъ сждъ, който ми е решилъ сждбата по-рано.

— Не говори Чавдаре тъй. Али Шефикъ бей е единъ отъ най-добритѣ хора. . . Турчинъ е, но е справедливъ.